

Doğadan

– KANBER İHSAN · 29 Ekim 2016

bölündük önce fasülye taneleri gibipayedildik öbek öbek kamplara
kadın ganimet sonra geldi toprak
maden yatakları en son enerji termal gazlar

sürekli bir bencillik vardı egoistçe
yetmedi kıta Afrika sattık zenci diye
köle satanlar köle alanlar adamdı beyaz ırk
biz soymaktan onlar soyulmaktan zevk alır oldu artık

öldük öldürdüğümüzden fazlasını yendik
kadın ve erkekti hepsi dişi ve eril
cezbedici ışıkların altında kapılar açıldı bindik indik
mekanik kollarda bize yetmedi benzeyeni yanında

kafir dedik birine diğerine budist müslimdi stop
dile dine ırklara ayırdık ama buda yetmedi
çok şiirler yazıldı kitaplar sayfalarca yine bitmedi
bekledik vücudu huzura ermeyi son halife gelmedi

sevdik bir kızı acemi nazıyla dağladı dili
verdik kıldan ince iple bağlı bedenimiz asılı
bilmek gerek ki döner dünya döner insan özüne
özümüz kadın sözümüz yar dilimizde ana yüreği var

toprak ana yar bana kar sana sayılır
her şey kadınla başladı onunla güzel ayılır
kadim olan dünya döner döner tekrar bayılır
gel vazgeç doğa kendine ait olanı her daim alır.